

NOČNÍ BOUŘE

Srpnový večer je cítit deštěm, jako by se měla mračna každou chvíli roztrhnout.

Při tichém pozorování bouře mi do pokoje vejde moje mladší sestra. Jsme sice od sebe jen o čtyři roky, ale pro mě je stále jen malé miminko, co na mě zírá svými modrými kukadly. „Co potřebuješ Liz?“ zeptám a zkoumám její vystrašený obličej. „M-mně při procházce utekl Rex,“ odpoví a než vysloví jeho jméno, do očí se jí nahrnou slzy. „Cože!“ vykřiknu možná až moc přehnaně, protože z Liz vyjde hlasitý vzlyk. Tohle se nemělo stát. Neměla jsem Liz pouštět samotnou s Rexem. „A kde se ti ztratil?“ se snažím dostat ze své sestry co nejvíc klíčových odpovědí, které potřebuji. Je jí teprve deset let, takže z ní vytáhnu jen, že ho měla na volno a on se rozeběhl za srnou do lesa, a to je to poslední, co zní dostanu, než se rozbere na celé kolo.

Dobře, to zvládnou. Řeknu si, než se vydám ze svého pokoje dolů po schodech a rozeběhnu se po terase. Běžím přes polní cestu, dokud nenajdu vchod do lesa, kde se podle sestry Rex zaběhl. Nádech a výdech, snažím se uklidnit sama sebe. Volám Rexovo jméno. Po pěti minutách marného hledání se rozprší a mně to jen ztíží hledání. Jsem zadýchaná a promoklá na kost. Najednou se zčista jasna se za mnou objeví vysoký muž celý v černém. Zaječím, když po mně natáhne svou ruku. Leknutím uskočím a spadnu na zem. „Mě se nemusíš bát, děvenko.“

Z kapsy vytáhne malý nožík. Zalapám po dechu a trhnu sebou. „Já si jen od tebe něco vypůjčím, ale neslibuji, že to vrátím,“ řekne a každé slovo důkladně protáhne. „Nech mě na pokoji, ty blázne!“ On se tomu jen zasměje. „Ale, ale, někdo tu má ostrý jazýček.“ A s těmi slovy se na mě vrhne.

Pak už jen vidím, jak se nad námi prožene blesk, za ním hrom, a pak už nastane jen ohlušující ticho.

S obrovskou úlevou se probouzím ve své posteli.